

А на сѣнка подъ сайвана,
свойтъ котенца извѣла,
сивооката Писана
бѣше сладичко запрѣла.

Крачуланчо ги съзира
и презъ гнилия стоборъ,
неусѣтно се провира
право въ Гюргиния дворъ
Петъ кутии тенекени
за опашката имъ върза;
котенцата разярени

разлудуваха се бързо —
тенекетата гърмятъ,
всички котенца крещятъ,
скачатъ, бѣгатъ и мякукатъ
та сърдцата си ще спукатъ.

Баба Гюрга бързо тича,
но, додето се довлича
тѣ почупиха стѣклата
и поеха махалата.

(Следва въ кн. 2)

Славчо Красински.

БРАТА ЖЕКОВИ

Исторически разказъ

Сивата септемврийска нощъ превалише. Студена есенна мъгла се спушна надъ чернитѣ угари. Далече отекваха гърмежи.

Презъ разоранитѣ ниви, озъртайки се предпазливо, вървѣха трима млади хора, които приличаха повече на сѣнки. Тѣ бѣха облѣчени въ съвсемъ нови възстаннически дрехи, но изцапани съ кръвь и калъ.

— Ако стигнемъ до селото, ще можемъ да се укриемъ, — прошепна единиятъ пѣтникъ.

— Много ме боли крака, — оплака се вториятъ. — Като че ли кръвьта още тече.

— Потрай докато стигнемъ въ село!

А селото бѣше вече близко. Ясно се чуваше лаятъ на кучетата и първото кукуригане на пѣтлитѣ.

— Въ село ще се скриемъ у Ненкови. Толкова години е живѣлъ у насъ — нѣма да ни откаже подслонъ. Само да стигнемъ...

— А и треската започна пакъ да ме мъчи, — отново се оплака най-младиятъ отъ пѣтницитъ.

— Потрай! Вече стигнахме!

Наистина, тѣ бѣха стигнали до една самотна кѣщичка на край селото и спрѣха, за да прегледатъ, не ги ли е проследилъ нѣкой.